

TÝPKO

5.3.2005

222

Úvodníček

Tak a je tu – toužebně očekávané jaro. Urychleně vyndejte ze skříní zaprášené pařeniště, batoh, kraťasy. Zkontrolujte kroj a hurá na první výlet ven – Noční pochod.

Připomínám, že je potřeba odevzdat přihlášku na letní tábor. Jelikož se již hlásí děti mimo oddíl, doporučuji vám s tímto úkonem neotálet. A pro některé nejmenované jednotlivce opakuji - tábor bude v Lesné a opět celý červenec (doufám, že si této informace konečně Ajdam všimne).

Kosa

Cesta do pravěku

Co mi chceš, budíku? Že vstávat? V sobotu? Proč? Výlet? Aha, tak to zase jo, to já vstanu. Sváču, svetr a už svištím

k nástěnce. Už u nástěnky to začalo podezřele zavánět výletem v rodinném stylu a nádraží domněnku jen potvrdilo.

Nevadí, v sedmi lidech můžeme lépe využít připraveného soukromého kupé v berounském šnemu. Na odhlučnění sice konstruktéři zapomněli, ale i tak jsme zaslechli Hudlu, kterak nás po krátké době láká z vlaku ven, do Černošic (Černošína?). Žlutá značka odtud nevedla do stylově žluté cukrárny, ale kolem rybníka. Kokeš neváhal a podělil se s kachničkami o rohlík, Marcel s Vigem se kachny pokusili obalamutit sněhem, což se jim nepodařilo, a tak jsme nechali kachny kachnami a pokračovali v cestě. Zakrátko se před námi zjevil pravěký šaman a vysvětlil Péče, že zdárné přežití kmene plného neschopných stašeinů je závislé na jejích schopnostech, a proto se s pomocí stašeinů vrhla do osévání poněkud zmrzlého pole. Po osevu nezbylo než pokračovat v započaté cestě, směr Cukrák. Nicméně Cukrák je vysílač a

vysílače stojí na kopci, a tak jsme museli do svahu. Na vršku kopce jsme skutečně našli vysílač Cukrák a hned jsme si ho přidali na seznam míst, kde není opravdu vůbec nic zajímavého k vidění. Cesta dále vedla z kopce, kde proběhl první pokus o

improvizované

sjezdování. Napoprve byly výsledky spíše ve stylu sníh za krkem nebo vtipné kamerové záběry, protože jsme použili příliš mírný svah, na kterém to opravdu moc nejelo. Zato v dalším průběhu pravěkého výletu se vyvinuly opravdu kvalitní skuzy, za použití

různorodých pomůcek, jako jsou například: kongo, brodvak, lyžařské hůlky, Hudliny školní desky nebo igelitový pytlík od svačiny. Kolem jedenácté se začaly projevovat důsledky brzkého ranního vstavání, a to sborovým kručením

v žaludcích účastníků, a proto jsme se začali poohlížet po nějakém překném slunečném nezasněženém místě, kde bychom se naobédvali. Zkrátka jsme pochopili, že jediné takové místo v celém okolí je přímo pod dálničním mostem, a tak jsme nabízené místo přijali, vybalili jsme obedy a jali se svačít. Tato činnost probudila poměrně velký zájem cestujících v projíždějících autech, kteří po nás udiveně pokukovali. Oplatili jsme jim stejnou měrou a bavili se na účet jejich překvapených obličejů. Aby bylo zábavy více, přidala Hudla k dobru čokoládu se soutěží k Česko hledá

rozpočítač, kolik obalů od výrobků nejmenované čokoládové hvězdy musí člověk vybufetit za den, aby byla výhra jistá a zároveň aby se vyplatila (mimochedem Kokeš sbírá obaly ještě teď, tak mu můžete přispět do sbírky). Když jsme se dosyta najedli a dosyta pobavili cestujícími v autech, šli jsme na mamuty. Mamuti byli hbití a nenechali se jen tak skolit oštěpem a dokonce se nějakým zázračným způsobem vynohuli i speciálnímu prakooštěpu. Po vydatném lově jsme pokračovali dál lesem k běžkaření jako stvořeným. Také jsme cestou běžkaře potkávali. A jací to byli zajímaví běžkaři. Místo, aby měli běžky připojaty na nohou, nesli je

pěkně v rukou (asi aby se běžky nezničily příliš častým používáním). Alespoň jsme se nemuseli obávat, že svým alternativním sjezdováním na svazích po cestě zrušíme běžkovou stopu, protože tady bylo možné zrušit tak maximálně stopy běžkových bot, což není nikak závažný čin. Den kvapem ubíhal a my se blížili ke skalní vyhlídce. Byla moc pěkná, ale bylo trochu oblačno a mlžno, takže mnoho jsme neviděli a navíc to bylo, co si budeme povídат, dost vysoko. Po skalní vyhlídce jsme šli ještě kolem odbočky na mohylu a kdo se nebál

superstar, což matematické mozky nenechaly bez povšimnutí a detailně si

prapodivně vyhlížejícího sněhuláka strážícího cestu k mohyle, mohl si ji jít prohlédnout. Co na ní bylo zajímavého, bohužel nevím, sněhulák mě zastrašil. Cesta dál, do Všenor, vedla nám známým (alespoň některým z nás známým) terénem, neboť podobnou trasou jsme šli na mikulášském výletě. Nicméně, jak jsme se přesvědčili, cesta pod sněhem vypadá

úplně jinak než beze sněhu, a proto si toho

někteří z nás vůbec nevšimli. (já, pozn. – moje) Na klouzání už bylo dost mokro. V botách. A taky trochu unaveno. Došli jsme tedy alespoň pěšky. Do odjezdu vlaku zbyvala ještě hodina, a tak jsme ještě zašli ochladit páru šálků čaje do místní restaurace se stoly všeho druhu a tvaru a s obrazy lidí všeho druhu a tvaru. A po čaji na nádraží a po nádraží na vlak a po vlaku domů. A na úplný závěr rada pro metraře: pro jízdu po eskalátoru směrem dolů volte pro větší pohodlí eskalátor jedoucí týmž směrem.

morče

Nižbor

Jak to jen začalo...ano, už vím: před klubovnou. Trochu mě tam zarazilo, že tam postávají jen pět lidí, ale dobrá. A než jsem se stačil rozkoukat, hned mě lapil Kosa a spolu jsme odjeli vozem a zbytek nechali napospas českým drahám. To byla chyba, Irdu zřejmě zmátlý podivné přestupy a tak dojeli o pár stanic dál, ale pak zase chytli vlak zpět, takže jsme se na nižborském nádraží šťastně sešli. Ve škole jsme obsadili třídu, snědli večeře, hodným dětem byl přečten kousek z Ferdy Mravence a pak už jen spánek.

Ráno nám přineslo hodnou Irdu a ta nám zas přinesla snídani, takže s chutí do ní! Po schroustání jsme na sebe nahodili páru teplých vrstev a vzhůru ven. Zima, zima. Však to přejde. Za Nižborem následovala hra, spočívající v přehazování sněhových koulí až do rozpadnutí. Jsem na straně vítězné. Uhýbáme ze silnice na cestu. Tam již Kosa ukazuje na jakousi stopu divé zvěře, snad chce vědět, čí to je. Jsem si jist hrabošem, ale nahlas to neříkám, nechci kazit hru. Všichni sdělují své tipy...a je to divočák! Nevadí, snad příště. Brzy mám další šanci, ale i tentokrát

má moje ondatra ke správné srně daleko. Během tohoto stopování jsme dorazili až ku hradu... a zas nevím, jak se jmenoval. Dobereme energii pořádným obídkem, hrad si prohlédneme a vyrázíme dále. A zanedluho se blíží vytoužená chvíle, kdy dorazíme ke svahu a já budu moci vytáhnout svůj igelit a pořádně si zajezdit. Ale, co čert nechtěl, sníh byl nějaký těžký a mokrý, a tak jízda skončila naprostým fiaskem.

Podél potoka, ke kterému jsme takto dojeli, jsme se dostali až k Berounce. Ale ouha, silnice na druhé straně, most nikde, tak co? Po břehu řeky kamzíčí stezkou kolem chatiček dorážíme k mostu železničnímu, na jehož druhém konci je útulná restaurace. Čas na čaj pro zkřehlé

turisty! Jen chvíličku posedíme, prstíčky ohřejeme a pak zpět volnou chůzí do Nižboru.

Tam si odpočineme, zahrajeme fotbálek (jen pozor na Péču, je zuřivá), zahrajeme libé tóny na piáno a pak už jídlo (však jsem se již nemohl dočkat). Bylo rizoto...nebo ne? Já prostě nevím. Pak si ještě dáme Osadníky, ale o tom vám snad nebudu ani povídат, kdo tam byl, tak ví, co se tam dělo za podlosti. Ale stejně jsem jim kousek toho Ferdy přečetl. Dobrou noc.

Další ráno. Další vstávání. Další snídaně. Balení. A vzhůru na keltské oppidum, Jana už se nemůže dočkat. K nelibosti všech však počasí

zasahuje a nám nezbývá, než se v nastalé chumelenici vrátit do školy. Tak si ještě zatikáme (tj. zahrajeme Tikala), sníme chutnou polévčíčku a odcházíme. Všichni jedou autem, jen já busem, takže o cestě zpět vám zas nic nepovím. A to je vše.

vigo

Co se děje na kolejích

Opět vás zdravím. Dnes vám povím něco o názvech rychlíků. Nedávno jsem se o tom něco dozvěděl, tak se s vámi podělím. Možná, že jste zaslechli někdy na našem výletě něco jako:

„Kokeši, jakým vlakem jedem do Prahy? Snad ne...“

Kokeš: „Ano, je to Bečva!“

Tím samozřejmě nemyslel to, že bychom do Prahy museli plavat v řece onoho jména, ale rychlíkový spoj číslo 622 Bečva. Rychlíkových spojů s názvy jezdí u nás v republice mnoho. Ale mě zajímalo, proč některé mají jméno a některé ne. Původně jsem si myslел, že jméno mají pouze ty, jež

jezdí přes státní hranici, ale není tomu tak. Pojmenovávání rychlíků začalo zhruba v dobách totality, pro snadnější zapamatování a orientaci. Na Ostravu vyjel jako první Hutník, fungující dodnes. Jinak

ostatní jména nemají žádná pravidla a dávají se pokud možno dobře pamatovatelná a zvučná. Dávání jmen se meze nekladou a dráhy vítají každý nápad, jenž dává smysl. Pro představu uvádím jen

pár názvů, které při našem cestování možná uslyšíte.

R209 Vltava: Praha↔Moskva

R232 Svatopluk: Štúrovo↔Hodonín

R241 Vsacan: Cheb↔Žilina

R421 Excelsior: Cheb↔Košice

R622 Bečva: Cheb↔Vsetín

R662 Rožmberk: Bohumín-Brno-Plzeň

R649 Šumava: Praha↔Volary

No, nebudu zdržovat, ale pár pěkných názvů mi ještě dovolte: Fatra, Laborec, Emanuel Rádl, Jan Perner, Junák, Galán, Náchodský primátor, Budvar... A eště jich je dost.

To snad stačí a zase příště.

Ajznbóňák Ikarus

Fotoftip

Příjemný podvečer, vítám vás jako obvykle v našem fotokoutku. V případě, že ještě podvečer není, odložte prosím Týpko a vyčkejte na vhodnější dobu pro čtení této rubriky. Jinak si udělejte pohodlí a v klidu dokousejte, aby vám leknutím nezaskočilo sousto. A nyní vzhůru mezi řádky!

Bláznů na českých silnicích je od Velikonoc o jednoho více! Příčinou celé této

zamotané historie je prachobýčejný a na první pohled neškodný autodrom, který se vyskytoval na jedné pouti v jedné nejmenované obci. Shodou nešťastných náhod se do blízkosti tohoto autodromu dostał i Vigo. Dostal se dokonce i do jednoho z autíček, v čemž by ještě nemusel být problém, kdyby se ovšem nechopil volantu. Rozjařen z dábelské rychlosti vozítek a pravděpodobně podněcován nadšenými výkřiky svého spolujezdce, kterým byl shodou nešťastných náhod Hobo, upadl Vigo do jakéhosi pološíleného stavu. Z nepřítomného pohledu, křečovitě sevřeného volantu a cukajících koutků bylo všem jasné, že cosi není zcela v pořádku. Ne však Hobovi, který byl akní jízdou nadšen a neprestával povzbuzovat Viga výkřiky typu: „Přidej!“, „Hobluj!“, „Naber ho!“, „Pozor, zákruta!“ a podobně. Šílenou jízdu

se pokusil zastavit správce autodromu, na což Vigo reagoval opuštěním plochy vyhrazené k ježdění. Samozřejmě i s autíčkem, které přerušená dodávka elektřiny ani v nejmenším nerohodila, natožpak aby ho zastavila. Ještě před definitivním zmizením vozu z dohledu se našemu fotografovi podařilo zachytit šíleného řidiče z těsné blízkosti. Odnesl to

pětinásobnou zlomeninou nohy a nařazeným loktem. Po autíčku zbyl pouze oblak prachu a ozvěna Hobových pokřiků. Téhož dne však byli oba závodníci postupně spatřeni v Karlových Varech, Pardubicích, Mostě, Jindřichově Hradci, Brně, Liberci a Ostravě. V posledně jmenovaném městě už byl Vigo ve voze sám, není doposud známo, kde Hobo z autíčka

vypadl, ale s největší pravděpodobností se tak stalo u Humpolce v příkrym kopci. Zatím poslední nepotvrzená zpráva přišla z maďarské elektrárny Řešemy, kde se Vigo s autíčkem údajně zastavil dobít energii.

-marcel-

bude??)). Tak a teď si pěkně sedněte a čtěte, co se tak událo, a dávejte pozor, protože na konci vám položím pář otázek..

Zdice podle Lišáků:

Sešli jsme se před školou a pak šli rovnou na nádraží. Nastoupili jsme na vlak. Ten se docela rychle rozjel. Ve vlaku jsme každý našli volné místečko a sedli jsme si. Jako vždy někdo něco vybalil samozdřejmě dobrůtky a pak se na to všichni vrhli. A pomalu jsme dojížděli do Zdic.

Když jsme tam dojeli tak jsme šli asi 1km ke škole. Dorazili jsme ke škole a museli jsme počkat až nám někdo otevře. Pak šla Žížala za školníkem a ten nám otevřel. Ve škole jsme hráli hry a potom jsme šli spát. Ráno jsme se probudili, nasnídali a vyrazili na výlet. Šli jsem z kopce do kopce, až jsme došli na vyhlídku. Ovšem vyhlídka nebyla taková jakou jsme si představovali. Byla trošku zchátralá. Na vyhlídce jsme chvíli pobýli a pak jsme šli najít nějaké vhodné místo na oběd. K obědu jsme měli

Historka magistra vitae

Jak hlásí nadpis, tak by moje vypravování mělo být poučné. Asi si říkáte, že tomu tak doposud moc nebylo, to však hodlám změnit právě teď. To, co si za chvíliku přečtete, se samozřejmě událo již velmi dříve...Bylo nebylo, ale jednou (a to prosím po docela dlouhou dobu) bylo v našem oddíle, že se kromě normální oddílové kroniky psaly ještě i kroniky družinkové. Ano, jsou to ale podivné zvyky, co? Ještě že se to už dneska nedělá! Napadlo vás, viděte...Tak v těchto temných, dávno minulých dobách se pořádal jeden výlet. Konal se do Zdic a bylo to léta páne devatenáctistého devadesátého šestého. Nu, a mně se ve starých zaprášených kronikách povedlo nalézt dva zápisu o tomto výletu. Těmi šťastnými družinami se stávali Lišáci a Panteri, a vylosovanými autory jsou: Hanka z Lišáků a Bára z Panterů (kdo asi kdo asi, no kdo to asi

párky. Hned po obědě jsme se vydali zpět do Zdic. Ve škole jsme potom hráli psí fotbal a jiné hry. Při hrách jsme byli rozděleni do tří skupin. Už bylo pozdě a tak

jsme šli spát. Ráno jsme se nasnídali a šli se umýt. Pak se ještě udělal čaj a my jsme si dali do čutor. Uklidili jsme celou tělocvičnu a vydali se rovnou na nádraží. Dorazili do Prahy a šli domů.

A teď si dáme Zdice podle Panterů:

Sešli jsme se před školou a pak jsme šli rovnou na nádraží. Nastoupili jsme na vlak. Ten se docela rychle rozjel. Ve vlaku jsme každý našli volné místečko a sedli jsme si. Jako vždy někdo něco vybalil samozdřejmě dobrůdky a pak se na to všichni vrhli. A pomalu jsme dojízděli do Zdic. Když jsme tam dojeli tak jsme šli asi 1km ke škole. Dorazili jsme ke škole a museli jsme počkat až nám někdo otevře. Pak šla Žížala za školníkem a ten nám otevřel. Ve škole jsme hrály hry a potom jsme šli spát. Ráno jsme se probudili, nasnídali a vydali se na výlet. Šli jsem

z kopce do kopce, až jsme došli na vyhlídku. Ovšem vyhlídka nebyla taková jakou jsme si představovali. Byla trošku schátralá. Na vyhlídce jsme chvíli pobyla a pak jsme šli najít nějaké vhodné místo na oběd. K obědu jsme měli páry. Hned po obědě jsme se vydali zpět do Zdic. Ve škole jsme potom hráli psí fotbal a jiné hry. Při hrách jsme byli rozděleni do tří skupin. Už bylo pozdě a tak jsme šli spát. Ráno jsme se nasnídali a šli se umýt. Pak se ještě udělal čaj a my jsme si dali do čutor. Uklidili jsme celou tělocvičnu a vydali se rovnou na nádraží. Dorazili do Prahy a šli domů.

Tak a teď se vás zeptám na pár otázek, jak pozorně jsme to četli:

- 1) Co tím chtěli „básnici“ říci???
- 2) Kolik nesrovnalostí jste tam našli???
- 3) Kdo to od koho opsal???

Tak se mějte, dumejte a tak podobně a za měsíc zase nashledanou pápálálá...

Kronikář tak řečený Anežka

Luštěnky

Nejprve řešení z minulého čísla: želva z tajenky se jmenuje kareta obrovská, jak jste jistě sami vyluštili. A z luštění pro tento měsíc to bude jen:

Einsteinova tajemná ulice

Einstein jako tvůrce tohoto kvízu tvrdil, že 98 % lidí jej nevyřeší. Jak jste na tom vy?

FAKTA:

1. Je pět domů, z nichž každý má jinou barvu.
2. V každém domě žije jeden člověk, který pochází z jiného státu.
3. Každý z majitelů pije nápoj, kouří jeden druh cigaret a chová jedno zvíře.
4. Žádný z nich nepije stejný nápoj, nekouří stejný druh cigaret a nechová stejně zvíře.

NÁPOVĚDA:

1. Brit bydlí v červeném domě.
2. Švéd chová psa.
3. Dán pije čaj.
4. Zelený dům stojí hned nalevo od bílého.
5. Majitel zeleného domu pije kávu.
6. Ten, kdo kouří PallMall, chová ptáka.
7. Majitel žlutého domu kouří Dunhill.
8. Ten, kdo bydlí uprostřed řady domů pije mléko.
9. Nor bydlí v prvním domě.
10. Ten, kdo kouří Blend, bydlí vedle toho, kdo chová kočku.
11. Ten, kdo chová koně, bydlí vedle toho, kdo kouří Dunhill.
12. Ten, kdo kouří BlueMaster, pije pivo.
13. Němec kouří Prince.

14. Nor bydlí vedle modrého domu.
 15. Ten, kdo kouří Blend, má souseda,
 který pije vodu.

Kdo chová rybičky?

Řešení vám prozradím v příštím Týpku, do té doby si lámejte hlavy. Své odpovědi házejte do bedničky B na klubovně (podepsané, nejssem jasnovidka) a na posledním výletě v tomto měsíci bude vylosován a odměněn jeden správný rybičkový luštítel.

morče

Bodliny

A jako vždy i dnes končí Týpko tím nejhezčím, tedy body. Body byly, jsou a taky budou. To je to podstatné.

Jinak zmíníme jen to, že Tygři poslední dobou trochu zaostávají, takže přidejte, cíl je daleko. Nu a zbytek si vyčtěte z tabulky.

B&B (Bužú a Vigo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	130
2	Tygři	86
3	Delfíni	82
4	Zubři	45

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	378
1	Péča	(DE)
2	Jana	(DE)
3	Helmut	(TY)
4	Cvali	(TY)
5	Ajdam	(KA)
6	Jake	(KA)
7	Kazach	(KA)
8	Sebík	(ZU)
9	Matěj	(ZU)
10	Kryštof	(ZU)

IN	OUT
	jamí zmrzlinová sezóna
	letní melounová sezóna
	žirovnická autodromiáda
	Sámerova autogramiáda
	gaučing
	maraton
	gaučingář
	maratonec

KOČ & OVNÍK SMAK

